

אוסף סיפורים "תקסד"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך: ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

אכילת התפוח ('שאל אביך ויגדך' עמוד רכג)

אחד החסידים המקורבים להרה"ק **רבי אהרן הגדול מקרלין** זיע"א ישב אצלו פעם במוצאי שבת, וראה שהגבאי נכנס ומגיש תפוח לפני הרבי. נטל רבי אהרן את התפוח, בירך עליו ואכלו. ישב החסיד והתבונן כיצד הרבי אוכל את התפוח, ובמוחו חלפה מחשבה: בכן, בסופו של דבר, גם הרבי אוכל תפוח .

הרגיש רבי אהרן הגדול במחשבה זו של החסיד. נפנה אליו ואמר לחסיד: יודע אתה, חשבתי לעצמי, מה בעצם ההבדל ביני לבינך, הלוא אני אוכל תפוח וגם אתה אוכל תפוח, אני מברך ואף אתה מברך, מה אם כן ה'נפקא מינה' בינינו. אלא מאי, המשיך הרבי, אומר לך מהו ההבדל: אני קם בבוקר, מתבונן מבעד לחלון ורואה עץ של תפוחים, ואז אני מתפעם ואומר 'מה רבו מעשיך ה', כולם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייניך', ואיני מרפה מן המחשבה אלא מעמיק ומהרהר מה זה תפוח ומהו שנאמר 'כתפוח בעצי היער' וכיוצא באלה, ואני מתלהב כל כך עד שנדלקת בי התשוקה לברך ולהודות להקב"ה על העץ ועל התפוחים ולומר 'ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם בורא פרי העץ', ומאחר שאסור לברך ברכה לבטלה ולהזכיר את שם ה' לשווא, מבקש אני מן הגבאי שיביא לי תפוח, הוא מביא לי תפוח ואני מברך לה' על הפרי . והנה באשר לך, המשיך הרבי מקרלין, גם אתה עושה כך אבל קצת אחרת: אתה יוצא לרחוב, רואה את העץ עם התפוחים וחושב לעצמך, הוי איזה עץ יפה, אלו תפוחים יפים, ואז אתה מתאוה מאוד לאכול תפוח, אבל אינך גוזל ולכן אתה הולך לחנות, קונה לעצמך תפוח, הולך לביתך ואתה מוכן כבר לאכול את התפוח, אלא שאתה ירא שמים ולכן אתה חושב לעצמך, כלום אפשר לאכול בלי ברכה, הרי אם אוכל היום בלי ברכה יקוהו למחר שיני, וכבר לא אהיה מסוגל לאכול תפוחים. ולכן אתה מברך, ולאחר הברכה אוכל את התפוח .

היוצא מכל זה הוא: אמת ונכון הדבר כי אני מברך ואוכל תפוח ואף אתה מברך ואוכל תפוח, רק שאני אוכל תפוח כדי שאוכל לברך ברכה ואתה מברך ברכה כדי שתוכל לאכול את התפוח. והאדם המשכיל יוכל לקחת מזה מוסר השכל לכל החיים .

הדירה בקריית מוצקין (מעובד מתוך 'קובץ גיליונות')

אבי מורי סיפר לי, כי לא מזמן הלך לנחם את בני הרב וסרמן מחיפה, יהודי צדיק שעלה מהונגריה. הוא שמע מפיהם את הסיפור הבא: בצעירותו הרב וסרמן עבד בקצביה גדולה שהיתה תחת בעלות אדם שאינו שומר תורה ומצוות, אבל הוא מכר בשר כשר.

ביום מן הימים הוא מגלה שבעל הקצביה הביא ארגזים של בשר לחנות ללא כל חותמת הכשר. הוא נבהל אבל שמר את הדברים בליבו. לאחר שעה קלה ראה אישה שהגיעה לקנות בשר, הוא ניגש אליה בשקט ואמר לה: "תדעי לך שהבשר היום לא כשר. אל תקני כאן!". האישה שמעה זאת, הודתה לו מקרב לב ועזבה את החנות. בצד עמד אחד העובדים שאינו שומר תורה ומצוות. העובד שמע את הדברים ורץ להלשין לבעל החנות. האיש כעס מאוד על הרב וסרמן ופיטר אותו מיד. היתה זו שעת צהרים, הרב וסרמן הלך לאיזה בית כנסת סמוך להתפלל מנחה. שם השתפך לפני הקב"ה בתפילה שתהיה לו פרנסה בשפע ויוכל לגדל את ילדיו בדרך התורה והיראה.

בסיום התפילה יהודי ניגש אליו ואמר לו: "ראיתי אותך בוכה כל התפילה, האם יש משהו שאני יכול לעזור לך". "הרב וסרמן סיפר לו: "כעת פיטרו אותי מהעבודה. גם ילדיי גדלים ואני מעוניין להעבירם לתלמוד תורה שנמצא בקריית מוצקין כדי שיקבלו מושגים של תורה ויראת שמיים, אבל אין לי כסף לגור שם ואין לי עבודה". אותו יהודי אמר לו: "אני קבלן ויש לי דירות שאני מוכר בקריית מוצקין, ממש סמוך לת"ת שאתה רוצה לשלוח לשם. אני מוכר לך את הדירה". הרב וסרמן אמר לו: "הלוואי, אבל אין לי כסף". אותו קבלן אמר לו: "קח דירה, כשיהיה לך כסף תשלם לי". "הרב וסרמן תמה מאוד: "למה החלטת לתת לי דירה?". הקבלן אמר לו: "היום אשתי חזרה לבית וסיפרה לי שהיתה בקצביה ויהודי אחד ירא שמיים ניגש אליה ואמר לה בשקט שהבשר טרף. לפי מה שהבנתי, זה היית אתה. לאדם קדוש שכזה שהיה מוכן לסכן את מקום עבודתו אני רוצה לתת דירה". כך הרב וסרמן קיבל דירה בקריית מוצקין. זמן קצר לאחר מכן בס"ד מצא עבודה מסודרת ומכובדת וזכה לגדל משפחה לתפארת.

הטוב שבשוחטים

בפולין היתה עיירה חסידית שקראו לה אפוצ'נה...השוחט דמתא, ר' שלום היה בקי במלאכתו ובהלכות השחיטה, עד שיצא שמו למרחוק ובכל פולין סמכו עליו ללא עוררין! כל תלמיד שרצה להתמקצע במלאכת השחיטה היה מגיע אל ר' שלום, ואם ר' שלום היה מעניק לו תעודה, הוא היה יכול להתקבל בקלות בכל קהילה שהוא רק היה רוצה אפילו בלי מבחן... בקיצור ר' שלום היה ללא עוררין 'הטוב שבשוחטים'. וכמובן מאחר שכל גדולי הדור וכל הקהילות בפולין סמכו עליו בעיניים עצומות, התחילה לפעם בו הגאווה... מי יודע אם קם כזה שוחט בישראל מעולם... שוחט

שכולם סומכים עליו זה חד בדרא... והוא היה בטוח שהוא הולך להיות השוחט הפרטי של מלך המשיח! לא פחות, אלא אפילו יותר !!!

יום אחד הגיע הרבי מאמשינוב להתארח בעיירה . המנהג היה שכאשר מגיע אחד מגדולי הרבנים לעיר, השוחט היה ממציא עצמו לפניו ומראה לו את הסכין... ר' שלום כמנהגו הלך לקבל את פני הרב'ה, והראה לו את הסכין כדרכו. אמנם הפעם במקום שהרב'ה יגמור עליו את ההלל ויקלס את סכיני החלקה , הרב'ה הראה לו ארשת פנים חמורה. ר' שלום הבין כי משהו איננו כשורה, ציחצח את הסכין במטלית, והגיש אותה שוב לפני הרב'ה ... גם הפעם הרב'ה בדק את הסכין ולא היה מרוצה. ר' שלום היה נבוך , הוא נטל את הסכין וניגש לחדר צדדי, בדק אותה וגילה שאכן יש בסכין פגימה דקה מן הדקה, אמנם שוחט בדרגתו היה צריך לשים לב אליה ולא להגיש כזו סכין לפני הרב'ה ... הוא לא נח ולא שקט בכדי לברר כיצד קרה לו כדבר הזה. ולאחר בירורים וחקירות נודע לו שאחד מתלמידיו עשה מעשה אשר לא יעשה, ובלא רשות נטל את הסכין מהנדן שלה והתרחש בהחזרתה . מיד הוא רץ אל הרב'ה מאמשינוב ואמר לו: "רבי, דע לך שאחד מתלמידיי נטל את הסכין ללא רשותי, ועל כן היא נפגמה... אין האשמה תלויה בי אלא בצוארו של אותו תלמיד .!" אמר לו הרב: "אתה חושב שזו אשמת התלמיד? הוא רק היה שליח משמיים לפגום את הסכין שלך כדי להמעיז אותך על מקומך , שבמקום להודות בעונה על הכישורים שקיבלת בחסד עליון, אתה חושב שאתה השוחט הטוב ביותר עלי אדמות... הא לך ראייה שגם אתה יכול לטעות .!" המשיך הרב וסיפר לו: פעם אחת יצא הר' מפרשיסחא עם תלמידיו להתבודד ביער. אחרי שעות של דבקות בה', ביקש הר' לערוך סעודה ועל כן הוא מבקש שיקראו לשוחט של הכפר... כשהשוחט הופיע עם סכין השחיטה בידיו, שאל אותו הרב'ה: "אין לכם חכם בכפר, אם כן כיצד אתה מקיים את ההלכה שיש להראות את הסכין לחכם .?" ענה השוחט: "באמת התלבטתי קשות בעניין זה, ועל כן לימדתי את אשתי את הלכות בדיקת הסכין, ומאז אני מראה לה והיא בודקת .". חייך הרב ומיד ציוה לשחוט לו ולתלמידיו עופות לסעודה.

השדכנית (גליון איש לרעהו)

נולדתי כבן-בכור במשפחה. אני הפכתי את אבא ל"אבא". אני זכיתי תמיד לעגלה חדשה! לבגדים חדשים! לא היה אח מעלי שיעביר לי "יד שניה". "מקנאים? לא כדאי לכם... תמיד הרגשתי שאחי הקטן גדול ממני. הוא היה מוכשר ומתמיד ממני, התקבל לשיבות טובות יותר, הצליח בחברה ועשה רק נחת להורים. ואני - בחור מן השורה. כאשר הגעתי לשידוכים היו לי מעט מאוד הצעות. חלקן פוגעות, ואילו ההצעות הטובות תמיד הורידו אותי מהפרק בשלב כזה או אחר. כך חלפו להן שנתיים קשות, והישועה לא נראתה באופק. יום אחד - והיה זה בין הזמנים - צלצל הפלאפון של אבא שיחי'. לחרדתי אני שומע את אבא אומר את המשפט הבא: 'אה, תודה רבה! אבל הוא עדיין לא שומע - יש לו אח גדול מעליו.' את

אשר יגורתי בא!!! כאשר התקרית חזרה על עצמה מספר פעמים נוספות, הבנתי שאני כבר מעכב את הבא בתור.

התחלתי להרהר בסוגיה: האם מתבקש ממני לאפשר לאחי להמשיך בדרכו? אבל לא הייתי מסוגל לענות לעצמי תשובה. שאחי הקטן יעקוף אותי גם בזה? זה יותר מידי בשבילי! לא מסוגל לשאת את החרפה הזו. אבל מצד שני גם היו יסורי-מצפון: מדוע שאמנע מאחי לבנות את ביתו בשביל להציל את כבודי האבוד? מדוע הוא צריך להתעכב בגללי? התחבטתי ביני לבין עצמי לא יום ולא יומיים, לילות ארוכים! אבל, בפועל, התקשיתי לעשות את הצעד המעשי בכיוון הנכון...

ערב אחד, על משכבי בלילות, נזכרתי במשפט שהיה שגור על לשונו של מרן הגראי"ל שטיינמן זצוק"ל "נער הייתי וגם זקנתי ולא ראיתי מוותר מפסיד". באותו רגע הרגשתי שננסך בי כוח לקבל את ההחלטה הנכונה. החלטתי: להתגבר על רצוני, להתעלות מעל עצמי ולמחול על כבודי באמונה שלמה שלא אפסיד מכך. קמתי בבוקר והודעתי לאימא שמבחינתי האח הצעיר יכול להתחיל בשידוכים. אמא הייתה מופתעת ונרגשת, שלא לומר נרעשת, אך לא מיהרה לשלול את הרעיון. כלומר: היה נראה שלכך המתינו.

אמא הביעה הערכה גדולה על "החלטתך האצילית". הודתה לי מאוד, וכמובן בירכה אותי ממעמקי הלב שבזכות הויתור אזכה לישועה בקרוב ממש!

הברכה שלה כנראה התקיימה באחי הצעיר: בתוך חודשיים התארס... הבית נכנס לסחרור של הכנות שמחות לחתונה, ואני נותרתי אי-שם מאחור. כמובן שדחקתי את הכל פנימה. גם באירוסין וגם בחתונה שמחתי ורקדתי עם כולם "צהלתו על פניו"... אבל בפנים הייתי שבור ורצוף. אולי אפילו מרוסק? כל איחול נוסף של "בקרוב אצלך..." העמיק אצלי את הבושה. ומתוך הכאב עלו וצפו מחשבות: איך ייתכן לומר שהמוותר לא מפסיד, הנה אני ויתרתי, הבאתי על עצמי עלבון שכזה - ומה?! כמובן שמיד דחיתי את המחשבות הללו. הזכרתי לעצמי שוב ושוב שמה שלא יהיה עשיתי דבר גדול מאוד. כל הצורך בהבטחה של "לא ראיתי מוותר מפסיד" נועד להעניק לנו כח לוותר, אבל מהרגע שכבר וויתרנו חלילה וחלילה שנהיה בגדר "תוהה על הראשונות" ונתחרט על המעשה הטוב שעשינו. אז מדוע בכל זאת לא מגיעה הישועה? מי יודע חשבונות שמים!

הפעם זה היה רציני ביותר. חצי שנה לאחר נישואי אחי הצעיר הגיעה הצעה קסומה. משהו מיוחד שמעולם לא הגיע. הכל רץ, הסתדר על הצד היותר טוב, עד שמהר מאוד מצאתי את עצמי מאורס עם הצעה שלא יכולתי לאחל לעצמי טובה ממנה. נרגש ומתקשה להאמין, ניצבתי לי שם ב"ווארט" שהתקיים בבית הכלה. אורחים נכנסו בזה אחר זה לאחל מזל-טוב. הייתי מאושר עלי אדמות! פתאום אני שומע את אמא שלי מכריזה: 'או-הו' - ברוכה הבאה השדכנית! עד לאותו

רגע כלל לא התעניינתי מי השדכנית, ולפתע אני מגלה שזו לא אחרת מאשר... ניחשתם נכון. גיסתי. אשתו של אחי הצעיר. וכמו שאומרים: כל מילה נוספת - מיותרת.

כרטיס הזהב

הסיפור הבא יכול לשנות את כל חיינו מן הקצה אל הקצה. יום אחד הרב מיכאל גרינוולד שליט"א (הובא בקונטרס 'גודל מעלת הברכות') פגש אדם בגיל 110 שנים. אדם בגיל כזה בדרך כלל, פשוט לנו שיש לו מכשיר שמיעה, משקפיים (מי יודע איזה מספר) מחלות כרוניות, כנראה שהוא גם סעודי ונזקק לעזרת הסובבים אותו. אחרי הכל הוא בסוף ימיו, בעזרת ה' יאריך ימים. אבל הקשיש שהוא פגש אינו סיעודי, הוא לא צריך מקל הליכה, אין לו מכשיר שמיעה וגם לא משקפיים, בקיצור אדם בריא לחלוטין וגם מתפקד לבד. הרב כמובן התפלא וניסה להבין מה צריך לעשות כדי להגיע לכך. הוא שאל את הקשיש: "מה הסוד שלך סבא? עד גיל כזה, בלי עין רעה, כל אחד רוצה להגיע לגיל מבוגר בבריאות, מה אתה עושה?". הקשיש אמר לרב: "שמעתי שאתה דורש דרשות על עניית אמן ואמירת ברכות, לכן אני רוצה לספר לך את סיפורי, אבל בתנאי שלא תגלה את שמי ושם מגורי". "בסדר", הרב אמר, "בלי נדר", "בלי נדר זה לא מספיק לי", הקשיש השיב, "אני רוצה 'נדר מפורש' שלא תגלה את שמי ואת מקום מגורי". הרב תהה: "בשביל מה נדר, בסך הכל מדובר בסיפור". "הזקן לא רצה ולכן הרב שאל את רבו האם מותר לנדר נדר במקרה הזה. הרב הורה לו, שלצורך זיכוי הרבים מותר לנדר".

הקשיש סיפר שמילדות יש לו ארבע קבלות שקיבל עליו: א. לא לברך ברכות הנהנין כמו תפילת הדרך. הכוונה לפעמים אדם רעב וכאשר הוא מתחיל לאכול, הוא אומר את הברכות במהירות עצומה, לכן כל ברכה אני מברך במתינות, אחרי הכל אני מברך את מלך העולם, מלך מלכי המלכים הקב"ה. ב. כל ברכה אני מברך בישיבה ולא בהליכה. ג. אני מברך את ברכת 'אשר יצר' מתוך הכתב מכיוון שהוא רופא כל בשר. לפעמים האדם אפילו לא זוכר אם בירך את ברכת 'אשר יצר' והוא נכנס לספק. ד. אני מברך את כל ברכות הנהנין מתוך הכתוב. הרב סיפר זאת כמסיח לפי תומו אבל את ר' ישראל שלום שהיה בשיעור תפסה אותו דווקא הקבלה הרביעית של הקשיש. לברך את כל ברכות הנהנין מתוך הכתוב. זו סגולה שאין אחד בעולם שעושה זאת, לברך את ברכת שהכל, מזונות, עץ ואדמה, הכל אבל הכל מתוך הכתוב, כולל ברכת 'על נטילת ידיים' לסעודה מתוך הכתוב וכן את 'ברכת המוציא', כך לגבי כל שאר הברכות.

מה אנחנו מרוויחים בסגולה זו? הוא מסביר: א. מאחר וצריכים לקרוא את המילים בברכה מילה במילה, אז מכוונים יותר וזוכים בכך לברך את הקב"ה בכוונה עצומה. ב. התגברות על התאוה. ג. תיקון המידות. ד. דחיית סיפוקים. ה. סיפוק אדיר וחשק גדול להמשיך. ו. שמחים לברך וממתינים לכל ברכה בשמחה. וכי יש סגולה שמקנה לאדם את כל המעלות הללו? בשום

סגולה אין את המעלות הללו . כל סגולה שתהיה, האדם עושה אותה בדרך כלל כמו תוכי , הוא נשאר כפי שהיה בהתחלה, לא פעל בו שום דבר לטובה וכל מטרתו היתה לפתור בעיה אישית שלו .

מניסיון בשטח, סגולה זו יש לה 110% הצלחה. עוד לא היה אחד, שהתחיל בזה, ולא הרגיש התעלות, הוא מרגיש אדם אחר, יש סיפוק, שמחים לברך את הברכות. בורא עולם אומר, אם אתה מברך אותי כך, פשוט וברור שאני אברך אותך, לכן יש בסגולה זו 110% הצלחה . בתים שלמים עם כל משפחותיהם השתנו לטובה, כל המשפחה מברכת ברכות הנהנין מתוך הכתוב. זו סגולה עצומה וגדולה למי שרוצה להרגיש קרבה לבורא עולם וכמובן גם לזכות לפרנסה, לזיווג הגון, לרפואה ולידה קלה ולשאר הברכות. זה בידיים שלנו להחליט אם לעשות או לא !

ר' ישראל שלום 'הרים את הכפפה' כדי לזכות את הרבים . לכן כדי להקל על הציבור, הוא החליט להוציא את 'כרטיס הזהב' (כי הוא באמת זהב .) מדובר בכרטיס קטן בגודל כרטיס אשראי רגיל אשר כולל בתוכו את כל ברכות הנהנין, כולל ברכת על נטילת ידיים , ברכת המוציא ועוד . כרטיס זה אפשר להכניס לכיס ובכל פעם שצריכים לברך , מוציאים אותו בקלות ובפשטות את הכרטיס ומברכים את ה'יתברך מתוך הכרטיס. תנסו ותראו שתוך יומיים אתם מרגישים אחרת לגמרי, מה לא הרגשתם מעולם סיפוק כזה . בהצלחה . מי שמעוניין לקבל את "כרטיס הזהב" בחינם לצורך זיכוי הרבים נא ליצור קשר 052-7143500 עם ר' ישראל שלום .

מה העיקר (הגאון רבי מאיר צימרוט שליט"א – נאה דורש)

בארצות הברית התגורר רב חשוב, הגאון רבי אלחנן שיינרמן, שזכה לכך שכל הבנים והחתנים שלו, ללא יוצא מן הכלל, מגידי שיעורים, מחברי ספרים, רבנים חשובים. פעם, כשנשאל איך זכה שכל צאצאיו יהיו תלמידי חכמים? השיב: "הכל בזכות אבי", וסיפר: ההורים שלי היו גרים בוויניגטון, מול המדשאות של הבית הלבן. היום המדשאות האלו חסומות על ידי שומרים ואין אפשרות להתקרב אליהן, אבל לפני שבעים שנה הן היו פתוחות, לא הייתה שם שמירה מיוחדת, ומי שרצה לשחק שם על הדשא היה יכול.

יום אחד, הייתי אז ילד קטן בן שמונה, שיחקתי על הדשא, ופתאום אני רואה את הנשיא יוצא מהבית הלבן עם כל הפמליה שלו. הנשיא עבר לידי, הסתכל עלי, וראה את הכיפה הקטנה שהייתה לי על הראש, ושאל אותי: "מה זה הדבר הזה שיש לך על הראש?" הייתי ניחון בלשון לימודים, והשבתי לו: "אדוני הנשיא! אבא שלי שם לי את זה על הראש." "ואתה יודע למה אבא שלך שם לך את זה על הראש?" הוסיף הנשיא לשאול. "כן", השבתי. "שם למעלה – והצבעתי כלפי מעלה - יש שמיים, ובשמיים כותבים כל מעשה שבן אדם עושה. אם זה מעשה טוב - כותבים אותו לטובה, אם זה חלילה מעשה רע - כותבים אותו לרעה. כל מעשה נרשם! אבא שלי שם לי את זה על הראש כדי שתהיה לי 'יראת שמים', שאזכור שיש למעלה שמים, ואעשה תמיד רק מעשים טובים."

הנשיא התרגש מאד מדברי החן האלו שהצגתי בפניו, קרא לי אליו, לחץ את ידי, ואמר: "תגיד להורים שלך שימשיכו לחנך אותך בחינוך הטוב כפי שחינכו אותך עד היום."

כמובן שהצלמים שהיו בפמליית הנשיא צילמו את לחיצת היד הזאת, ולמחרת בכל העיתונים הופיעה התמונה של הנשיא לוחץ את ידי, בתוספת ההסבר שהסברתי לנשיא על יראת השמים שהכיפה משרה על מי שלובש אותה. ב"ה היה קידוש ה' גדול בעולם.

אני, מרוב התרגשות, רצתי לאבא שלי, קראו לו הרב פרץ שיינרמן, וסיפרתי לו את הסיפור שהנשיא לחץ לי את היד, וזכיתי לגרום לקידוש שם שמים. כשאבי שמע זאת, הוא הזדעזע כולו ואמר לי: "אוי ואבוי! אתה לא יודע בכלל מה קרה לך... גוי נגע בך! חז"ל גזרו על הגויים טומאה כמו זבים. רוץ מהר תרחץ את הידיים! אוי ואבוי, איך קרה לך דבר כזה"...!

והילד אלחנן המשיך וסיפר: "הדברים הנוקבים האלו של אבי, שינו לי את כל מהלך המחשבה בשלוש מאות וששים מעלות. מי זה נשיא ארצות הברית לעומת ילד יהודי שזוכה ללמוד תורה?! ילד יהודי, מתינוקות של בית רבן, שיושב ועוסק בתורה גדול לאין ערוך ממנו! אבי לימד אותי להבחין בחיים בין עיקר לטפל. עיקר החיים היא קרבת ה', לימוד תורה, קיום מצוות. מי זה נשיא ארה"ב? מה הוא בכלל? לחיצת היד שלו מצריכה טהרה!" "את ההשקפה הזאת", סיים הרב אלחנן שיינרמן את דבריו, "הנחלתי גם לילדים שלי. הם הבינו מה העיקר בחיים ומה הטפל. כך זכיתי שכל פְּנֵי נְתָתִי יצאו תלמידי חכמים ומחברי ספרים נודעים. כל זאת בזכות אבי שלימד אותי את ההשקפה האמיתית."

נסיון ושכרו

להלן סיפור מופלא המעובד מתוך העלון 'מתיקות הפרשה'. יש בסיפור זה כדי ללמד אותנו כי כאשר האדם עומד בניסיון, אז הוא יוכל לפעמים להבין עד כמה זה היה לטובתו ולתועלתו.

משה דוידוביץ הוא אדם שחי בדקדוקי עניות. הוא מספר: אני לא מאחל דקדוקי עניות אפילו למבקשי רעתי. אבל כשמתבוננים מבינים שעם העוני אפשר להשיג לב נשבר קרוב ותלתי בה' יתברך. החברותא שלו אהרן ברמן, גם אצלו הפרנסה לא מצויה ברווח. אבל הוא מסתדר יותר טוב ממשה. יש לו דירה משלו ועבודה טובה ואילו משה גר בדירה שכורה ומשכורתו נמוכה.

משה דוידוביץ סיפר: ערב אחד ר' אהרן מתקשר אלי ואומר: "אני צריך אותך דחוף בארבע עיניים". באותו ערב התיישבנו שנינו במרפסת ביתי הקטן והשכור. תקשיב טוב", ר' אהרן אמר, "יש לי מצוקה קטנה. אני חייב הלוואה דחופה של 1,000 דולר" - "אהרן, אתה צוחק עלי? בקושי יש לי 10 שקל ואתה מבקש ממני 1,000 \$?" לא משה, לא ביקשתי ממך הלוואה. אני רק רוצה שתחתם לי ערבות על השטר של בעל הגמ"ח". חתמתי לו בלי לברר הרבה. סמכתי עליו שהוא אדם אמין.

בוקר אחד אחרי חצי שנה ללא הודעה מקדמת אהרן נעלם מהכולל. רק לאחר שלושה ימים נודע לי שהוא עבר לגור בעיירה דרומית בשכירות. מעניין, הרהרתי, "הוא לא הודיע לי דבר."

גם הפלאפון שלו מנותק". יומיים לאחר מכן פתחתי את תיבת הדואר. שם המתינה לי מעטפה. כששלפתי את הדף מתוכה חשכו עיניי: מר משה דוידוביץ, הנך ערב קבלן של אהרן ברמן. הלווה מתחמק מלשלם את חובו. הנך מתבקש לסור לבית הדין על מנת לשלם את החוב. נשימתי כבדה עלי. מהיכן אני משיג את הכסף הזה? חשתי כוויית ענק שצרבה את ליבי. נתתי אמון מלא בחברי, ועתה הוא בגד בי. ניסיתי למצוא כף זכות אך לשווא. בסופו של דבר נסעתי לדרום. אחרי מספר שעות של בלוש בס"ד הצלחתי לאתר אותו יוצא מאחד הבניינים. כשהוא ראה אותי פניו קפאו. שאלתי אותו: "אהרל'ה, מה עם הכסף? שלם את החוב."! הוא ענה: "משה, אין לי כסף. כמה מעסקי קרסו. הבנק עיקל את כל אשר לי". חזרתי לביתי שבר כלי. הבנתי שמוטל עלי לשלם את החוב.

התרוצצתי במשך כמה ימים. הצלחתי להשיג בס"ד דרך גמ"חים \$4,000 עבור השכירות ועבור חובו של אהרל'ה. לאחר מכן התגלתה אצל בני בן השלש, בעיה חמורה שהצריכה ניתוח רפואי פרטי בעלות \$4,100. שוב נכנסתי למסע של הלוואות נוספות. בערב ר"ה הייתי עם כל הסכום. קבעתי תאריך לניתוח בשבוע שאחרי סכות. הטמנתי את השטרות בתוך מגבת קטנה והנחתי אותה על מדף גבוה בחדר הכביסה. הודעתי לאשתי שהכסף לניתוח מונח שם כדי שתפקח עליו בשבע עיניים.

באותו ערב ראש השנה אני מקבל טלפון מאחותי. היא ביקשה שאלווה לחברתה סכום של \$4,000 עד ערב סכות. המחשבות התרוצצו בתוכי. אחר כך השבתי לה: "אין לי כח לעמוד בניסיון הזה. אני חייב את הכסף. כבר נפלתי בפח פעם אחת. בבקשה הניחי לי". ובזה סיימתי את השיחה. בימי ראש השנה נקיפות מצפון ניקרו בתוכי. במוצאי ראש השנה לא יכולתי להישאר אדיש. התקשרתי לאחותי ואמרתי לה שאני מסכים להלוות. קבענו שהלווה יבוא למחרת בבוקר. כאשר באתי להכין את ההלוואה גיליתי שהמדף ריק. קפאתי במקומי וזעקתי: "היכן המעטפה?". לפתע אשתי נזכרה שהילדים ניקו שם בערב החג וזרקו את הקופסא עם המגבת לצפרדע השכונתית. תוך שניות ספורות, כבר הייתי בתוך הצפרדע שעדיין לא התפנתה. אני מתבוסס בתוך כל הלכלוך, מחפש אחרי המגבת. לאחר חצי שעה של חיפושים, הרמתי את ידי לשמיים ואמרתי: "ריבונו של עולם אני יודע שהכל לטובה, אתה רוצה ללמד אותי שפלות והכנעה, שאני אשען רק עליך, עזור לי להישאר איתן ורגוע מתוך אמונה מחלטת בך, שאני יתרומם על ידי הניסיון הזה, ולא חלילה ההפך." הרגשתי שרוח חדשה נכנסת בתוכי. המשכתי לחפש כאשר אנשים רבים מביטים בי. אחרי שעה של חיפושים מצאתי את הכסף ב"ה! התחלתי לרקוד משמחה. אלמלא הייתי מסכים להלוות לא הייתי מודע לבעיה. עוד באותו היום הלוואתי. בערב סכות ההלוואה שבה לידי. שעתיים לפני החג אהרן ברמן הגיע אלי כשבידו חמש אלף דולר ואמר: "תסלח לי, אתה יודע שהסתבכתי, אבל אתה הראשון שמקבל ממני חזרה."

אחרי סכות, שעתיים לפני הניתוח ביצעו בבני צילומים אחרונים בהם גילו ב"ה שבני בריא לחלוטין ולא זקוק לניתוח. המנתח הישר לא ביקש כסף ואני שבתי לבית מודה לה' מתוך הכרה שכשנותנים לזולת לעולם לא מפסידים. לפעמים הקב"ה מנסה אותנו בניסיונות קשים כדי לרומם אותנו עלינו להישאר חזקים באמונה מתוך ידיעה שה' יתברך צועד עימנו תמיד בכל צעד ושעל והוא פועל את הכל למען טובתנו הנצחית.